

даде. Ще му заяви, че е неговъ братъ! . . .

— Ей, Кольо, отвори де! — обади се полицаятъ, когато стигна съ господина портата.

— Не ще го дамъ . . . Чувате ли, господине! Той е мой . . . мой братъ . . .

Господинътъ очудено погледна Кольо, после протегна ръка и го погали по главата.

— Това ли е момчето? — обърна се той къмъ полицаея.

— Чичо, чичо! Чу се радостенъ викъ и отъ вратата насхлупената кжщичка полетя Петьо. Въ следния мигъ, той бѣше въ прегръдкитѣ на господина, притискаше се и отъ очитѣ на двамата капѣха сълзи.

Кольо неволно се отдрѣпна. За втори пѣтъ нѣщо се препрѣчи на гърлото му и той не можѣше да го глѣтне. За втори пѣтъ той чувствуваше, че е свидетел на нѣщо голѣмо, което умѣтъ му не можѣше напълно да разбере. Но следъ малко стана и нѣщо друго, което той съвсемъ не очакваше: Петьо го забеляза, освободи се

отъ прегръдкитѣ на чичо си, отиде при него, взе [го за] ръка и каза:

— Чичо, азъ нѣмамъ вече родители, но имамъ братъ. Ето го! Ние се много обикнахме. Той ме спаси като ме прибра. Тукъ всички се много грижатъ на мене.

Тогава чичото на Петьо отново протегна ръце, но вече не само да погали Кольо, а да го пригърне и цѣлуе.

— Е добре, — каза той — тогава азъ ще се грижа вече за двама племенници и не ще ви раздѣля. — И той се обърна къмъ пристигналата при тѣхъ така Донка, майката на Кольо, съ запретнати ръкави, добродушна, усмихваща се приветлива жена.

— Извинявайте, господине, че у до дома е малко разхвърлено. Пера двамата си синове. Елате и си починете . . . Чакахме ви отдавна съ моятъ мжжъ . . . Не сме богати, ама гости и то такива като васъ мжченици може да посрещнеме. Елате . . .

Ил. Мусаковъ.

По всички кжтове на свидната родна земя крепнатъ орлетата съ една гордостъ, че сж българчета, съ една мисль, че принадлежатъ на всебългарската общность, съ едно желание, да израстнатъ като бранители на българството съ една обичъ, обичѣта къмъ Царь Симеонъ II и съ една вѣра — вѣра въ свѣтлото бждеще на България.